

Sygn. akt III AUa 1216/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda
Sędziowie:	SA Krzysztof Szewczak (spr.) SO del. do SA Jacek Chaciński
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2016 r. w Lublinie

sprawy L. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji L. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 4 listopada 2015 r. sygn. akt VII U 96/15

I. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję i ustala L. M. prawo do emerytury od dnia (...);

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz L. M. kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Jacek Chaciński Elżbieta Gawda Krzysztof Szewczak

III AUa 1216/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 grudnia 2014 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawcy L. M. prawa do emerytury, ponieważ nie udokumentował on co najmniej 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach.

W odwołaniu od tej decyzji ubezpieczony L. M. domagał się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do emerytury po uprzednim zaliczeniu do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu służby wojskowej od dnia 24 października 1974 r. do dnia 15 października 1976 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie. Wskazał, że okres zasadniczej służby wojskowej od dnia 24 października 1974 r. do dnia 31 grudnia 1974 r. został wnioskodawcy zaliczony do stażu pracy w szczególnych warunkach.

W toku postępowania przed Sądem I instancji wnioskodawca domagał się zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu pracy w (...) w L. S.A. od dnia 4 października 1989 r. do dnia 20 kwietnia 2000 r.

Wyrokiem z dnia 4 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji ustalił, że wnioskodawca L. M. urodzony w dniu (...) złożył w dniu 16 grudnia 2014 r. wniosek o emeryturę. Nie jest on członkiem otwartego funduszu emerytalnego. W postępowaniu przed organem rentowym wnioskodawca udowodnił 27 lat, 4 miesiące i 10 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 13 lat i 13 dni stażu pracy w szczególnych warunkach.

Zaskarżoną decyzją z dnia 18 grudnia 2014 r. organ rentowy ustalił staż pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach w wymiarze 13 lat, 1 miesiąca i 20 dni. Po złożeniu przez ubezpieczonego zaświadczenia Wojskowej Komendy Uzupełnień w L. z dnia 5 stycznia 2014 r. organ rentowy decyzją z dnia 12 stycznia 2015 r. wyłączył ze stażu pracy w szczególnych warunkach okres długotrwałych ćwiczeń wojskowych od dnia 16 grudnia 1981 r. do dnia 30 marca 1982 r. Z dwuletniego okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej ZUS zaliczył ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach szczególnych jedynie okres od dnia 24 października 1974 r. do dnia 31 grudnia 1974 r.

Sąd Okręgowy nadto ustalił, że L. M. w dniu 4 października 1989 r. został przyjęty do pracy w Przedsiębiorstwie (...) w L. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisko ślusarza remontowego. Następnie od stycznia 1995 r. zajmował stanowisko ślusarza, a od maja 1995 r. – elektromechanika technicznego. Do zakresu czynności ślusarza remontowego wózków akumulatorowych należało: wydawanie i przyjmowanie wózków, kontrola podstawowych zespołów wózka w chwili wydawania i przyjmowania, prowadzenie dziennika ruchu wózków, ładowanie baterii akumulatorów wózka, utrzymywanie czystości pomieszczeń przeznaczonych do obsługi wózków, remonty wózków, kontrola prawidłowości eksploatacji wózków. Stosunek pracy łączący wnioskodawcę z (...) w L. S.A. ustał w dniu 20 kwietnia 2000 r. Zakres czynności ubezpieczonego był jednakowy niezależnie od zajmowanego stanowiska. Koncentrował się on wokół naprawy wózków akumulatorowych oraz uzupełniania elektrolitu w akumulatorach i ich wymianie. Połowę czasu pracy zajmowało wnioskodawcy naprawianie wózków, a druga połowa była przeznaczona na wymianę akumulatorów w wózkach oraz ich regenerację w akumulatorowni. Wymiana akumulatorów następowała po zakończeniu pracy przez innych pracowników i zdaniu wózków. Przy naprawie wózka należało zawsze wyjąć akumulator. Wnioskodawca zajmował się naprawą mechaniczną wózków. Za naprawę elektryczną odpowiedzialny był elektromechanik techniczny, którym był T. W.. W przypadku awarii wózka w chłodni wnioskodawca musiał się tam udać i przyprowadzić do warsztatu uszkodzony pojazd. Zdarzało się, że sporadycznie zajmował się transportem towaru przy pomocy wózka, jeżeli taka była potrzeba.

Powyższy stan faktyczny Sąd I instancji ustalił na podstawie akt osobowych wnioskodawcy z (...) w L. S.A., które były prowadzone przez pracodawcę w przepisanej formie, a ich treść była jasna, a także na podstawie zeznań świadków: T. W., A. K. i A. G.. Potwierdzili oni fakt pracy wnioskodawcy przy wymianie akumulatorów w wózkach widłowych oraz naprawie wózków. Świadczyli ci pracowali razem z wnioskodawcą. Zeznania te jako spontanicznie, szczerze i logiczne Sąd I instancji obdarzył przymiotem wiarygodności. Treść zeznań w/w świadków w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawcy oraz treścią dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych z (...) w L. S.A. umożliwiła Sądowi Okręgowemu ustalenie, że wnioskodawca w okresie zatrudnienia u tego ostatniego pracodawcy od dnia 4 października 1989 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. zajmował się zarówno naprawą wózków akumulatorowych, jak i wymianą w nich akumulatorów, co było związane z dolewaniem do nich elektrolitu.

W postępowaniu przed Sądem I instancji spór koncentrował się wokół zagadnienia czy do stażu pracy w szczególnych warunkach może być zaliczony wnioskodawcy cały okres odbywania zasadniczej służby wojskowej od dnia 24 października 1974 r. do dnia 15 października 1976 r. Sąd Okręgowy uznał, że zaliczeniu do stażu pracy w szczególnych warunkach podlega jedynie okres odbywania zasadniczej służby wojskowej od dnia 24 października 1974 r. do dnia 31 grudnia 1974 r., tj. zaledwie 2 miesiące i 8 dni. Zdaniem Sądu Okręgowego znajduje to uzasadnienie w treści art. 108 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (t.j. Dz.U. 2004 r., Nr 241, poz. 2416), w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r. Przepis ten w ustępie pierwszym stanowił, że „Okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby albo w tej samej gałęzi pracy”. Kolejny warunek uwzględnienia okresu odbytej zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia został ustanowiony w art. 108 ust. 3 ostatnio powołanej ustawy. Zgodnie z tym przepisem „warunkiem zaliczenia okresu odbytej służby wojskowej do okresu zatrudnienia jest zachowanie terminów, o których mowa w art. 106 ust. 1 lub art. 107 ust. 1”, czyli zgłoszenie przez pracownika najpóźniej w ciągu trzydziestu dni od dnia zwolnienia z tej służby swojego powrotu, w celu podjęcia zatrudnienia, do zakładu pracy, który zatrudnił go w dniu powołania do zasadniczej lub okresowej służby wojskowej (art. 106 ust. 1 tej ustawy). Natomiast zgodnie z art. 108 ust. 4 wskazanej ustawy zastosowanie miało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz.U. Nr 44, poz. 318). Zgodnie z § 5 tego rozporządzenia żołnierzowi, który podjął zatrudnienie wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Oznacza to, że wlicza się także uprawnienia wynikające z systemu zabezpieczenia społecznego w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie, a zatem również wynikających z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach. Sąd Okręgowy wskazał, że takie stanowisko znajduje oparcie w wyrokach Sądu Najwyższego: z dnia 9 marca 2010 r., I UK 333/09 (LEX nr 585739); z dnia 25 lutego 2010 r., II UK 219/09 (LEX nr 590248) oraz z dnia 6 kwietnia 2006 r., III UK 5/06 (OSNP 2007, nr 7-8, poz.108). Mając to na uwadze Sąd Okręgowy stwierdził, że brak jest podstaw do zaliczenia L. M. okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej od dnia 1 stycznia 1975 r. do dnia 15 października 1976 r.

Jednocześnie Sąd I instancji uznał, że brak jest podstaw do zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu pracy wnioskodawcy w (...) w L. S.A.. Wynika to z faktu, że czynności z zakresu wymiany akumulatorów i wymiany w nich elektrolitu, nie były wykonywane w pełnym wymiarze czasu pracy. Jak bowiem stwierdził sam wnioskodawca, czynności te zajmowały mu około połowę jego czasu pracy. Druga połowa była natomiast przeznaczona na dokonywanie naprawy wózków. Okoliczności te znajdują także potwierdzenie w zeznaniach świadków. Z tego względu jako, że praca przy wymianie akumulatorów nie była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy, nie mogła zostać uznana za pracę w szczególnych warunkach.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

W apelacji od tego wyroku, którą wniósł ubezpieczony L. M., nie zostały sformułowane zarzuty w sposób odpowiadający wymaganiom określonym w art. 368 § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. Apelant podniósł, że zaskarżony wyrok uważa za krzywdzący i niesprawiedliwy. Zwrócił uwagę na to, że w okresie od dnia 1 sierpnia 1974 r. do dnia 30 września 1989 r. pracował w (...) w L. na stanowisku montera samochodowego, z czego ZUS zaliczył mu do pracy w szczególnych warunkach 13 lat i 13 dni. W trakcie pracy w (...) w L. został powołany w dniu 24 października 1974 r. do odbycia zasadniczej służby wojskowej, którą pełnił do dnia 15 października 1976 r. Służył w wojskach pancernych jako kierowca-mechanik czołgu. Po odbyciu zasadniczej służby wojskowej podjął zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do tej służby. Ubezpieczony nadto podniósł, że od dnia 4 października 1989 r. pracował w (...) w L.S.A. na stanowisku ślusarza remontowego wózków widłowych. Praca ta była ciężka i stresująca, wykonywana była w zmiennych temperaturach, często w oparach kwasów, smarów,

olejów itp. W okresie od dnia 21 grudnia 2011 r. do dnia 28 lutego 2014 r. wnioskodawca pobierał zasiłek opiekuńczy na matkę, która zmarła w (...)r. Obecnie ubezpieczony pozostaje bez środków do życia.

Treść apelacji pozwala przyjąć, że L. M. w istocie domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie mu prawa do emerytury.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy L. M. zasługuje na uwzględnienie.

We wstępie do dalszych rozważań należy stwierdzić, że nie budzi żadnych zastrzeżeń niezaliczenie wnioskodawcy przez Sąd Okręgowy do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w L., przekształconego po 1990 r. w (...) w L.S.A., od dnia 4 października 1989 r. do dnia 31 grudnia 1998 r., początkowo na stanowisku ślusarza remontowego wózków akumulatorowych, a od stycznia 1995 r. – ślusarza i następnie – od dnia 24 maja 1995 r. – elektromechanika technicznego. Trafnie Sąd Okręgowy podniósł, iż brak możliwości zaliczenia okresu zatrudnienia u tego ostatniego pracodawcy do stażu pracy w szczególnych warunkach wynika z faktu, że czynności związane z wymianą akumulatorów oraz wymianą w nich elektrolitu, nie były wykonywane w pełnym wymiarze czasu pracy. Sam wnioskodawca przyznał, że czynności te zajmowały mu około połowy jego czasu pracy, zaś druga połowa czasu pracy była przeznaczona na dokonywanie napraw wózków. W związku z tym, że praca przy wymianie akumulatorów nie była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy, nie mogła być zaliczona do stażu pracy w szczególnych warunkach.

W toku postępowania przed organem rentowym oraz późniejszego postępowania sądowego sporna była kwestia czy okres odbywania zasadniczej służby wojskowej od dnia 24 października 1974 r. do dnia 15 października 1976 r. winien być zaliczony L. M. w całości do stażu pracy w szczególnych warunkach, czy jedynie nieznaczną część tego okresu przypadająca przed dniem 31 grudnia 1974 r., tj. 2 miesiące i 8 dni (od 24 października 1974 r. do 31 grudnia 1974 r.). Organ rentowy i Sąd I instancji uznały, że zaliczeniu do stażu pracy w szczególnych warunkach podlega okres zasadniczej służby wojskowej przypadający przed dniem 31 grudnia 1974 r. Stanowisko to jest błędne, pozostaje ono w rażącej sprzeczności z art. 108 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44, poz. 220 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w okresie pełnienia przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej (od 24 października 1974 r. do 15 października 1976 r.). Przepis ten nie dawał podstaw do niezaliczenia całego okresu zasadniczej służby wojskowej do stażu pracy w szczególnych warunkach. ZUS powołując się na uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 r., II UZP 6/13 (OSNP 2014, nr 3, poz. 42) zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w szczególnych warunkach okres odbywania zasadniczej służby wojskowej przypadający przed dniem 31 grudnia 1974 r., a mianowicie od dnia 24 października 1974 r. do dnia 31 grudnia 1974 r. (2 miesiące i 8 dni). Jednocześnie wyłączył ze stażu pracy w szczególnych warunkach okres długotrwałych ćwiczeń wojskowych od dnia 16 grudnia 1981 r. do dnia 30 marca 1982 r. Sąd I instancji, co prawda w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie powołał uchwały Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 r., II UZP 6/13, ale stanowisko organu rentowego dotyczące zaliczenia zasadniczej służby wojskowej do stażu pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach, w pełni zaaprobował. Stanowisko ZUS i Sądu I instancji w tym przedmiocie nie może być uznane za prawidłowe. Na podstawie dość niefortunnej treści uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 r., II UZP 6/13 (OSNP 2014, nr 3, poz. 42) mogłoby się wydawać, że datą graniczną zaliczenia zasadniczej służby wojskowej do stażu pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach jest 31 grudnia 1974 r. Jednak nie wynika to z uzasadnienia tej uchwały, która, co prawda odnosi do okresu przypadającego do dnia 31 grudnia 1974 r., jednak należy mieć na uwadze, że wskazany w niej zakres czasowy wynika jedynie ze stanu faktycznego ustalonego w sprawie, w której uchwała ta została podjęta (zasadnicza służba wojskowa odbyta od 23 kwietnia 1971 r. do 1 maja 1973 r.). Jeżeli chodzi o okres pełnienia zasadniczej służby wojskowej po dniu 31 grudnia 1974 r. nadal zaliczenie jego do stażu pracy w szczególnych warunkach odbywa się na podstawie powołanego wyżej art. 108 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, który uległ wprawdzie zmianie od dnia 1 stycznia 1975 r., jednak nie na tyle istotnej, radykalnej, żeby stwierdzić, że zasadnicza służba wojskowa nie podlega już od tej daty zaliczeniu do okresu pracy w szczególnych warunkach (por. wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 11 lutego 2014 r., II UK 293/13 – LEX nr 1441189). Przepis art. 108 ust. 1 ostatnio powołanej ustawy dalej stanowił, że "Czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby". Nadal więc ustawodawca potwierdzał wliczanie pracownikowi okresu służby wojskowej do zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem.

W sprawie niniejszej bezsporne było, że bezpośrednio przed powołaniem do odbycia zasadniczej służby wojskowej wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach w(...)w L. oraz, że po odbyciu tej służby podjął z zachowaniem 30-dniowego terminu, bliżej określonego w art. 106 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o powszechnym obowiązku obrony, zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy i dalej pracował w szczególnych warunkach. To wszystko oznacza, że cały okres pełnienia zasadniczej służby wojskowej (od 24 października 1974 r. do 15 października 1976 r.) winien być zaliczony L. M. do stażu pracy w szczególnych warunkach.

Organ rentowy bez podstawy prawnej również wyłączył ze stażu pracy w szczególnych warunkach okres czynnej służby wojskowej od dnia 15 grudnia 1981 r. do dnia 30 marca 1982 r., który w zaświadczeniu Wojskowej Komendy Uzuppełnień w L. z dnia 5 stycznia 2014 r. został nazwany „długotrwałymi ćwiczeniami wojskowymi”. To ostatnie stwierdzenie jest nieprawdziwe, pozostaje w rażącej sprzeczności z wpisami w książeczce wojskowej wnioskodawcy dokonanymi w pierwszym i ostatnim dniu tej służby. Z wpisów w książeczce wojskowej wynika, że L. M. w dniu 15 grudnia 1981 r. przybył do Jednostki Wojskowej „celem odbycia czynnej służby wojskowej”, zaś z kolejnego wpisu wynika, że został on „zwolniony do rezerwy po odbyciu czynnej służby wojskowej” (kserokopia stron 10 i 11 książki wojskowej ubezpieczonego okazanej na rozprawie apelacyjnej – k. 53). Należy zauważyć, że ten okres czynnej służby wojskowej wnioskodawcy przypadał na pierwsze trzy miesiące stanu wojennego wprowadzonego na terytorium Polski w dniu 13 grudnia 1981 r. Zgodnie z § 2 pkt 1 uchwały Rady Państwa z dnia 12 grudnia 1981 r. w sprawie wprowadzenia stanu wojennego ze względu na bezpieczeństwo państwa (Dz.U. 1981 r., Nr 29, poz. 155) w czasie obowiązywania stanu wojennego stosuje się obowiązujące w czasie wojny przepisy ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. 1979 r., Nr 18, poz. 111) w zakresie służby wojskowej – przepisy art. 110-117. Stosownie natomiast do art. 110 ust. 1 ostatnio powołanej ustawy w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny poborowi uznani za zdolnych do służby wojskowej oraz żołnierze rezerwy niezależnie od ich przeznaczenia mogą być w każdym czasie powołani do czynnej służby wojskowej. Wnioskodawca jako żołnierz rezerwy w dniu 15 grudnia 1981 r. został właśnie powołany na podstawie tego przepisu do czynnej służby wojskowej. Zgodnie z art. 133 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, w brzmieniu obowiązującym w w/w okresie pełnienia przez ubezpieczonego czynnej służby wojskowej, przepisy m.in. art. 120 tej ustawy stosuje się do żołnierzy pełniących czynną służbę wojskową w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny. Z kolei art. 120 ust. 1 ostatnio powołanej ustawy stanowił, że pracownikowi, który w ciągu trzydziestu dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej podjął pracę, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął pracę, w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z Kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych. Jeżeli chodzi o przepisy szczególne, do których odwołuje się art. 120 ust. 1 omawianej ustawy, to niewątpliwie są nimi przepisy regulujące uprawnienia emerytalno-rentowe. Oznacza to, że do stażu pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach winien być również zaliczony czas odbywania czynnej służby wojskowej od dnia 15 grudnia 1981 r. do dnia 30 marca 1982 r.

Mając to wszystko na uwadze należało zaliczyć wnioskodawcy do stażu pracy w szczególnych warunkach nieuwzględniony przez ZUS i Sąd Okręgowy okres odbywania zasadniczej służby wojskowej od dnia 1 stycznia 1975 r. do dnia 15 października 1976 r. (1 rok, 9 miesięcy i 15 dni) oraz czas odbywania czynnej służby wojskowej od dnia 15 grudnia 1981 r. do dnia 30 marca 1982 r. (3 miesiące i 16 dni). W sumie dodatkowo zaliczeniu do stażu pracy w szczególnych warunkach podlegał okres 2 lat, 2 miesięcy i 1 dnia. Ze stażem pracy w szczególnych warunkach uznanym przez ZUS w wymiarze 13 lat i 13 dni wnioskodawca ostatecznie udowodnił posiadanie takiego stażu łącznie w wymiarze 15 lat, 2 miesięcy i 14 dni. Spełnił on tym samym wszystkie warunki prawa do emerytury w obniżonym wieku, bliżej określone w art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu

Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2015 r., poz. 748 ze zm.). W związku z tym zaskarżony wyrok i poprzedzająca go decyzja organu rentowego z dnia 18 grudnia 2014 r. podlegały zmianie poprzez ustalenie L. M.prawa do emerytury od dnia(...)r., tj. od dnia, w którym osiągnął on wiek 60 lat i tym samym spełnił wszystkie warunki prawa do emerytury, bliżej określone w ostatnio powołanych przepisach.

O kosztach postępowania za drugą instancję Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.